מי כמוך יהוה! אברהם וולפנזון.

שנים רבות לפני שביאליק כתב
את "מגילת האש" ואת יתר שיריו
נסעו אדון שמעון-סימון-בן יאב ובאנאין
במכונית מירוץ חדישה הנקראת דיליג'אנס
ובמקרית בירכתות לין "כרמל",
אמרו לעקלון: "קחני לכרמל..."
זה היה, לאחר
שהלך ונקמר,
"בוש השוקדים על הקק,
ההורים והילדים לבשו בקדי ריק
כמו מיטב תלבושתם,
שעטוי על עצמם,
בלכתם לריקוד בבית-העם.
ולאחר שאותו האיש-
הערבי חשאש או חשישו...-
שבעקבותיו בא גמיקנה ופטמה ולהקת הריקן,
של עוברות מוראות מאוסטרליה ומהמצרת הרחוק...-
בקיצור, לאחר שאותו העובר,
את המלים הכבדים עבר לסחוב ולסדר,
ישבו כולם בדיליג'אנס
והתפללו שישמור עליהם ר' מאיר בעל הנס
או בעל הנס-
שנים וכפלאות מקנים,

ולתכונתו הקיצורי-דרך ניתן לחם.
ואמנם נעלו כל התפילות,
והנסיעה חלפה מהר מאוד,
"רק" שלושה ימים ושלושה לילות...
ואז, מוכן "כרמל מזרחי" המפורסם והקדוש
קילקל בקאווה את שמחתו העקול,
ואמר בקול רם: "פה בעיר הנאת,
עוד ישתו יהודים הרבה יין
בעיקר בבארים אדומי הרחובות
שליד הנמל - שם ברחורות שונות
תכבדנה בכוס יין את מלחי הספינות -
והוסיף בהגון: אם תרצו גו עובדה,
תהיה גו עיר של תורה ועבודה
נכדותי גולה ונצקה קשה תעבודנה
בעבודות הבית ועבודות החוץ,
תקבלנה בנים ובנות בחוץ
ותנשאנה לבעלים חכמים מאוד
שעיקר עבודתם: ללמד וללמוד
הוא אשר אמרתי - נאום בן נאבי-
כמה נשמח וירחב הלב
כשתהיה גו עיר של תורה ועבודה -
הבעלים יעסקו בתורה -
והנשים לאות תודה - תעסוקנה במלאכה.
כפי שכתוב בישראלית הכרוכה-
"למי תודה ולמי ברכה" ...
לאחר הנאום ודברי הרצון
ברכו הבן-נאבים את ברכת המצון

וישובם לאכול למרקוליט הכרמל,
היתה בעוף היפה לה׳מקכל
וראו בעקיבן - כלע מקילה עתיקה.
היה ושם קרועה, פה וגם מרוקה -
כמו שנראה כולנו בארחד הימים -
ולכן, מאיתם הטעמים,
הוחלט לקרוא לה מַבָּט
„מוקלת העשו" ...
המקילה מעוררת על צאצאי בן-צאב.
היפקעונים מדי פעם בעתקש מלחב.
שאמו - בשעתם החדשה של היהודים
לא „בני אור" לא „בני השק" אלא „בני-דודים"
את המקילה האבית בימינו לפענח
בלילות אדוכים לאורו שול יבם
ולאחר מאמצים כלתי רגילים,
הצלחנו לשחזר חלק מן המלים -
וכה תשמעו על שלמה המלך, ועל הלקח הנוקע ללבב,
שהוריש צה המלך למשכית בן-צאב,
וכן תשמעו שתי בשעת-דוד
ארת מדמת השרון ואחת מהולון,
שהמציאו בידושים משלימים מאירי עינים
לתקרת אינשטין על היחסות בארץ ובשמים
ועל השינוים הנקדמים לקוף בתשיעה
וכיצד כל אחת מהן קיבלה על עצמה את דין התשיעה.
ואם תהיו לבבנים - תקלו את הלוד
מה כל צה שיק לפקישת בני-הדוד ...
וכה לשון המקילה,
מלה במילה:

"הארץ מביא אלינו
לא רק פרח וציפור
כי החרף והקיץ
כי נשמע קם קול הקורא
כך כתוב,
בשיר השוב
מתוך ספר הלבבים-
ב"שיר השירים":
קול הקור שמע בארצנו.
אבל ידעו כל קוראי שיר השירים,
שעיקר ערכם של אותם השירים
אינו במאמור על "קול הקור"
אלא בתיכון, ובעיקר בכללם ובמלאת
הפנים לדון-יואן שלמה המלך:
הקיבן הרומנטי, שאותם היהודים
קראו לו בנימוסיות "קול דודים".

*

רגעים הלמי שלשת אלפים שנה,
בלי הבחנה שנים מתחת ללבנה,
אבל במקום הרומנטיקה של "קול-דודים",
הנה הקנו מחשבים של בני-דודים...
מטעמי נימוס - לא אציין כאן
האם השינוי בא בקלקל הטמפו
שהלך ונחלש משולמה עד ימינו -
או בקלקל כל-הכבד של מבין-שנותינו
(אמנם רק הקברים שבינינו מזדקנים -
אבל רגעות-הדוד, הצעירות בשנים -

לאות סולידריות עם בֶּן הַצוֹק הַיָּקִיר
מגלוחת להפתיע,
את קַלוֹן הַצָּעִיר...)
למשל, יחיאלה, קילה ניתר עם
צְעִירֵי הַצְּעִירִים שֶׁבְּצִדֵּי הכִּיתֵּרִים,
כשכונת קרמון בראשון-לציון-
אֲבָל, מה לַעֲשׂוֹת, היא רכשה נִיחוֹן
יתכונות-נֶפֶשׁ של המקציע הקודם,
- אחות רחמניה- המתמנכת לרחם -
ומתוך רְחָמִים על בני-דּוֹדָהּ הקְרֵבִים
היא עושה מאמצים קדולים ויְפָרִים
להשתדר כְּבְכוֹל מִקְלָה הַצָּעִיר
כשיטה מדעית וּבְכִשָּׁרוֹן נָדִיר.
אמרנו "שִׁיטָה-מדעית" ומשום כֵּן
כהסבר קצר את דבריו נפתח:
כידוע, בתורת היחסות הידועה
קבע איינשטין שהזמן והשעה
היקיפה והקול נקבעים עם היתמיה,
ומי שנע בְּהִלָּל מהר מאד
אינו מרגיש שהשנים חולפות
ושְׁאַר צעיר כל השנים
שעה שבני דורו - ובתוכם בני דודו - הולכים ומזדקנים...
אֶתֶם שואלים - מה השטויות האלה?
ומה קשור איינשטין לִימֵי אלה?
אם כן התשובה פשוטה מאד:
מתוך התחשבות בקרבים בני הדוד,
יחיאלה הצעירה מרבה לנדוד.
אולם - בכדי את תורת איינשטין להקשים -

הִיא הַצְּלִיחָה לְהַמְצִיא פִּטְנָט מְרַשְׁרֵשׁ:
הִיא טָלָה תָּמִיד כִּכְיוֹן הַהֵפוּךְ:
קָנָה כִּרְטִיס לְטוֹקְיוֹ - וְלֹא לִיפּוֹן:
נָחִיתָת בְּעִירָק - וְכָךְ הִצְמִין חוֹלֵף,
בְּנִקּוּד לְשָׁעוֹן - הוּא תּוֹרֵם חִצָּרָה...
וְכָכָךְ מַצְלִיחָה יְרִיאֲלָה הַצְּעִירָה
לְזַמְּנֵם אֶת הַפְּעָרִים הָאֲמִתִּי וְהַרְחֵב
בִּינָה לְכָל בֶּן-דּוֹד מְנַדְּקָן וְכִפּוּף-קֵב...
פִּטְנָט אַחַר שֶׁל זַמְּנוּם פְּעָרִים,
מְצִיאָה גְּרָכָה שְׁלִישִׁי, שֶׁגִּלְּתָה נְעוּרִים
מוֹצֵאת זְמַן לִכְלוֹא עִם צְעִירָה בְּצְעִירִים,
שֶׁבְּמִקְצוֹעַ הִיא שׁוֹמֶרֶת - וְקוֹרְאִים לָהּ רְעִירָה:
מוֹעֲדוֹן הַשּׁוֹמֵר הַצָּעִיר...
וְיֵרֵד עִם זֵאת מַצְלִיחָה הִיא מְאֹד,
לְתַקֵּד כְּמַכְתָּא לְמוֹתֵת וְלָאוֹת...
וְכָעוֹלֶה לְכָל זֶה - לֹא יֹאמַן כִּי יֹאמַר -
קֹם לִקְרוֹא אֶת אֲשֶׁר כְּ"עַל הַמִּשְׁמָר"...
עַל הַמִּשְׁמָר עוֹמֵד קֹם כֹּהֵן שִׁמְעוֹן
שֶׁאֵינֶנּוּ פּוֹסֵם עַל שֵׁרֵר אוֹ פְּצִמּוֹן
וּבְקוֹקְטֵיל מְנַקְּנוֹת רְקוּעוֹת לְפַעֲנֵחַ -
מְנַקְּנוֹת הוּא שׁוֹמֵר
וְאֶת הַצֶּמֶן הוּא עוֹצֵר -
וְהָאוֹרְקֶסְטְרָה שֶׁל קוֹסְמֵי עֵקֶן - פַּלִּיחָה עַל הַכִּיסּוּי -
יְכוֹלָה לְהַשְׁוִיץ כִּי,
הַצֶּמֶן וְהָעֵתִי
בְּמִנְקְנוֹתָיו שֶׁל שִׁמְעוֹן אֲנָשִׁים מוֹרְגָּשִׁים,
כִּי זָכְרָה בְּמִנְקְנוֹת תְּנוּחַת הַנָּשִׁים,

שאינן מתעניינות כלל
וקם אצלו - רענן הוא כל כך -
ונעים עד מאוד הוא כל תו וכל טון -
כמו במקצוע של אילה בנטון
של שומרי משקל - השומרים על תזונה
הנראית תמיד נעימה ונעדרה -
כן תזונת הנשים, ואשר לגברים -
קם הם על המשקל שומרים,
אבל בכל שנה כבד העול,
כי שומרים הם על משקל קצת יותר גדול...
יש אומרים ששמעון שומר על כל טון,
ואילה הופכת לגברים כל טון -
ואלה יכל לרצות אפילו כל מבטון -
ולא חשוב מה משקלו ומאיזה שנתון...
אבל אשר ואני מצאנו על חרס
שומרונו עתק - כטנק לגידול גרס...
שיתגבר על הכטנקים של אילה, כלומר,
במקום דאטה של נעון הגבר -
לעלות לירושלים - אל שושנה ואהרון
ולקחת רבע טון
של ביסקויטים הדר כל שבוע -
ואחר - כן להמשיך בתפריט הקבוע
של שומרי משקל,
ואוהבי אוכל דל...
יכלתי להמשיך בראותי הכנסון -
אבל בודאי עוררתי תיאבון
ברמזים הדקים על ביסקויט הדר
שערכו התנועתי וטעמו הנהדר,

ותן השראה לכל השירים והדוידים
שבהם ביטלו והוגנו הבקשות של בני-דודים.
ומשום כך נמים דברי שיר וחזון
ואחל לרעבים - תוספת מזון
שיהיה להם לשובע
ולא לרעון....

פיוט בני-דודים.
תוך יוני, תשמ"ה 1985